

Через левади та городи
Два кума йшло з весілля до господи.
Бредуть, балакають про щось...
Аж ось
Де не взялась Собака в біса —
Чи з-під воріт, чи із-за ліси,-
Присікалася, аж вищить...
Коли поглянуть — ще біжить,
Мабуть, з десяток чи й не більше...
Та як напали — батю мій!
Одна гаразд, друга ще гірше.
Кіндрат маха ціпком мерщій.
— Ось не займай лишень, Кіндрате,-
Тут обізвався до його Клим,-
Я їх натуру знаю, брате;
Відчепляться... ось ну, ходім!
Та не махай і не дивися...-
От вони йдуть собі та йдуть.
Собаки й справді унялися,
А далі стало вже й не чуť.

Отак зависливі люди
(Вони є всюди!):
Якщо завидно їм — куди!
Брехати, мов собаки, стануть...
А ти собі іди та йди:
Набрешуться та й перестануть.
Марта 12 дня, 1853. Нежин.